

காலை பதினொரு மணியளவில் கப்பல் பரேத் பண்ணப்பட்டு ஏஜன்ட் காரன் வரும் வரை தவிப்பாயிருந்தது.. கடிதம் வராமா, கடிதம் வராமா என்று! வந்தது. மனைவி எழுதிய மின்னூ கடிதங்கள் ஒருசரேக் கிடத்தன.

மதிய இடவேளையின் போது அவசர அவசரமாகச் சாப்பிட்டுவிட்டு கபினுக்குள் வந்திருந்து ஆறுதலாக வாசித்தான் கமலன் .

‘வாழ்க்கையில் நாங்கள் சரேந்திருந்த நாட்களவை விட, பிரிந்திருந்த நாட்களே அதிகம் . இளமையைக் காலங்களில்லாம் இழந்த காலங்களாகவே போய்க்கொண்டிருக்கின்றன... எந்த வலையைச் செய்தாலும் அதில் ஏதோ ஒரு வகையில் உங்கள் நினவை கலந்திருக்கும் . சமயைல் செய்யும் போதுகூட அதை ருசித்து சாப்பிட நீங்கள் இங்கு இல்லையே என்று ஏக்கமாய் இருக்கும் . ஒரு பிடிப்பு, ஈடுபாடு இல்லாத வாழ்க்கை. மனதில் விரகத்தினால் மிஞ்சுகிறது. பிள்ளைகளை நினத்தைக்கொண்டு அவர்களாகக் காகக் கடமையே என அன்றாடம் வாழ்ந்துகொண்டிருக்கின்றனே...’

‘.... இந் தமுறை மாமரம் நிறையைக் காய்த்தது. உங்கள்க்கு மாம்பழம் என்றால் கொள்ளை ஆசைதானே? போனமுறை நின்றபோது விரும்பிச் சாப்பிட்டது நினவையில் வந்தது. பிள்ளைகள் சாப்பிடும் போது, நல்லா இருக்க சாப்பிடுங்கள் என்று வற்புறுத்தினார்கள் . எனக்கென்றால் ஒரு துண்டுதன்னும் வாயில் வகைக்க விரும்பவில்லை. இப்படிதான் எதை எடுத்துதாலும் உங்கட நினவைதான்...’

‘.... பிள்ளைகளுக்கும் மனதில் கவலை இருக்கிறது. வளியே காட்டுவதில்லை. சிலவேளைகளில் ‘அப்பா எப்ப வருவாரம்மா?’ என்று கேட்பார்கள் . அவர்களும் வளர்ந்துகொண்டிருக்கிறார்கள் . தனியே இருந்து அவர்களை எப்படிக் கவனிப்பது என்று பயமாயிருக்கும் . நாட்டு நிலமகைகள் சீரடந்தால் நீங்கள் விட்டுட்டு ஊரோடவைந்து ஏதாவது செய்து கொண்டிருக்கலாம் தானே...?’

அந்நேரம் எல்லாக் கடிதங்களிலும் ‘ஊரோடு வந்து விட்டால் நல்லது....கஷ்டமோ நஷ்டமோ எல்லாரும் ஒன்றாயிருக்கலாம்’ என அர்த்தப்பட எழுதியிருப்பாள் . தனிமை அவளுக்குள் தாங்கமுடியாததாயிருக்கிறது. தனிமை மன வருத்தத்தையும் உடல் வருத்தத்தையும் தருகிறது.

‘எனக்கு இப்ப வருத்தங்களும் அதிகம் . உடல் உளவை, நாரிக்கூத்து. இரண்டு நாளாய் இடது கை ஓரே கூத்துளவாய்க் கிடக்கூது. டொக்டரிட்போற்றினாலும் என்னகைக் கட்டிக் கொண்டு போக ஆர் இருக்கினம்?’

கடிதத்தின் ஓவ்வொரு எழுத்துகளிலும் தனிமையின் விரகத்தினித்திரும்புதலைப் பார்த்தால், வலையை விட்டு ஊரோடு போய்ச் சரேந்துவிடலாம் என்றுதான்

தனோன்றும். பறாய் ஂன்ன சயெ்வது? வாழ்க்ககைக்குப் பணம் மிகவும் தவேபைப்டுகிறது. அன்றாடச சாப்பாட்டச சலெவுகள், பிள்ளகைளின் ஸ்கபில் சலெவுகளகைக் குறிப்பிட்டு எழ்தியிருப்பாள். மாதத்திற்கு இவ்வளவு தவேபைப்டுகிறதா ஂன மலபைப்பாக இருக்கும்.

‘... ஂன்றாலும் மிகவும் கட்டூப்பாட்டூடன் சலெவு சயெ்துசீ விக்கிறறோம். நீ ஂங்கள் பறோகமுந்தி கடன் தந்தவயைள் காசுக்கு ந்ருக்குகினம். ஆனால் அதுக்காக நீ ஂங்கள் கவலபைப்டவணேட்டாம். நான் எப்படியாவது சமாளிச்சுக்கொள்ளுறன். வசதியனென்றால் கொஞ்சக் காசு அனுப்பி வயைங் கோ...’

ந்ரேத்தபார்த்துக்கொண்டுவலகைக்கு ஆயத்தமானான். கைசப்பாத்து பறோடும் அலுவலசை சயெ்துகொண்டிருந்தாலும் மனம் இன்னும் வீட்டூ நினவையுகளில் அலநைத்தது. சரி, பணம் அனுப்புவதற்கு ஏதாவது ஓழூங்கு சயெயலாம் ஂன ஂண்ணிக்கொண்டே கடித்ததை வதைத்துவிட்டுக் கபினிலிருந்து வளெயறேனான்.

திருத்துவதற்காக கழற்றப்பட்டிருந்த இயந்திரத்தின் உதிரிப்பாகங்களசை சரிபார்த்து மீண்டும் பறாருத்தும் வலையில ஈடூபட்டான். கண்பார்த்து, ககைள் வலை சயெ்துகொண்டிருந்தன. மனதில் சிக்கியிருந்த மனவையின் நினவையுகள் மலல்ல குமிழ் விட்டூ எழூந்துவந்தன... அவளது நிலமையை ஂண்ணிக் கவலமலேலிட்டது கமலநாதனுக்கு. தனியாளாக சகல பிரச்சினகைள்கும் முகம் கொடூக்கிறாள். அதற்கூரிய மனறோபலம் அவளுக்கு இருக்குமா? ஂனிணும், நீ ஂங்கள் கவலபைப்டவணேட்டாம் எப்படியாவது சமாளித்துவிடூவனே’ ஂனவும் எழூதியிருக்கிறாள். மானசீ கமாக மனவையதைத் தன் ந்ருஞ்சறோடூ அணதைத்துக் கொண்டான். அவளது தலமையுயை ஆதரவாகக் கோதிவிட்டான். சயெ்துகொண்டிருந்த வலையைசை சற்று நிறுத்தி கண்களில் பனித்த கண்ணீரவை விரலினால் தூடதைத்தான்.

‘இதுதான் வாழ்க்ககை... ஂன் நண்பனே!’

பக்கத்தில் நின்ற ஈகரின் கூரல் அது. ஈகர் தறாழில் ரீதியாக கமலநாதனின் உதவியாளன். உகரையின் நாட்டசை ச்ரேந்தவன். அவனிடம் பிபிபட்டூவிட்டனே ஂனக் கபிச்சமாயிருந்தது. அவனபைப்பார்த்து, புன்னகைதைத்துச் சமாளிக்க முயன்றான்.

“மனவையின் லடெட்டர் வந்தது! அதுதான்...”

“பிரிவு ஂங்களுக்குத் தவிரக்கமுடியாதது. அதுக்காக ஂந்த ந்ரேமும் ஏன்

வருந்துகிறாய்?”

“வீட்டுக்கே போயிடலாம் என்று நின்கைக்கிறன்...” கமலநாதன் தனது ஆற்றாமையை வளையப்படுத்தினான்.

ஈகர் அட்டகாசமாகச் சிரித்தான். “இதனை எத்தனை தடவை சொல்லிவிட்டாய்..? அந்த ஆசையெல்லாம் வணைடாம் நண்பனே.. உனக்குப் பணம் தேவையில்லையா? கவலையை விட. எல்லாவற்றையும் இலகுவாக எடுத்துக்கொள்!”

கமலன் ஏதும் பசோது மீண்டும் வலையில் ஈடுபட்டான். ஈகர் மலேமும் சீண்டினான்.

“லெட்டரகைக் கண்டதும் மனவியின் நினவை வந்துவிட்டதா...?”

அது எப்போதுதான் இல்லாற்றப்போனது என்று தோன்றியது கமலனுக்கு. இந்த நினவைகளும் கனவுகளும் தான் வாழ்க்கை என்றாகிவிட்டது. ஒரு வகையிற் பார்த்தால்... வாழ்க்கையில் பிடிப்பு ஏற்படுத்தி வதைத் திருப்பது நினவைகளும் கனவுகளும் தானே?

“கமல் ஈவினிங் வளையே போகலாம்! வருகிறாயா?”

“ஐயோ நான் வரவில்லை” கமலநாதனிடமிருந்து சட்டெனப் பதில் வந்தது.

“ஏன் பயப்பிடுகிறாய்...? வளையே போனால் வீட்டுக் கவலைகளை மறக்கலாம் உல்லாசமாகப் பொழுதைப் போக்க அழகான பணிகள் நிறையப்பேர் இருக்கிறார்கள்...”

இதற்கு முதல்முறை ருமனையாவாக்குக் கப்பல் வந்தபோது ஈகருடன் வளையே பறப்பட்டுப், பட்ட அனுபவம் நினவிலிருந்தது. புதிய இடத்திற்கு வந்திருக்கிறோம்

சுற்றி பார்த்து வரலாம் என்ற ஆர்வத்திற்குத் தான் ஈகருடன் வளையே போனான். சில தரூபங்களில் ஈகர் கட்டிப்போனபோது இளம் பணைகள் 'வளையே படையாகத்' தங்கள் அழகைக் காட்டியபடி நிரூபித்த வந்தார்கள். "மாலபைப் பொழுதை இனிமையாகக் கழிக்கலாம் வாருங்கள்.." கமலன் விலகி ஓடினான். அவர்கள் அவனை ஏளனம் செய்து சிரித்தார்கள். "You no boy!" 'நீ ஆண் பையனில்லை!' என்ற அர்த்தத்திற்குத் தான் அப்படி கபறினார்கள். ஈகர் கறுப்பாக இந்தத் தரூபங்களுக்கு காரணமாகத் தான் அழகைத் து வந்திருக்கிறான் என்பது பின்னர்தான் விளங்கியது. அந்த வில்லங்கம் இனி வணைடாம்.

ஈகர் விடுவாதாயில்லை. "இரவு பிஸ்கோவாவுக்குப் போகலாம் வா கமலன். உனக்கு அதன் அரூபைப் பெறாமலேயேலாம் திரியாது.. நிறையக் குடித்து அழகிகளுடன் ஆடிப் பாடி மனதிலுள்ள பாரங்களையெல்லாம் இறக்கி வைத்துவிட்டுப் புது மனிதனாக மீண்டும் வரலாம்."

போனமுறை ருமனேயா வந்தபோது ஈகர் நடந்துகொண்ட முறையை நினைத்துப் பார்த்தான் கமலன். இரவு பிஸ்கோ மூடிந்து.. நிறைய தண்ணியில் யாராவது அழகிகளின் துணையுடன் தான் கப்பலுக்கு வருவான். திரும்பவும் கப்பல் ருமனேயாவாக்கு வருகிறதென்ற செய்தி அறிந்த நாளிலிருந்தே ஈகர் பரவசமடைந்திருந்தான். இந்த நாட்களை எப்படி அனுபவிப்பது என ஒரு திட்டமே போட்டிருந்தான். அவனது வாழ்க்கை முறையைப் பார்த்தால் வேடிகையாயிருக்கும். குடும்பத்தில் அக்கறை பற்றும் இல்லாதவனென்றும் சொல்ல முடியாது. ஒரு மனைவி, இரண்டு பிள்ளைகள், மரித்த மகள் பல்கலைக் கழகத்திலும், அடுத்தவள் கல்லூரியிலும் படிப்பதாக கபறியிருக்கிறான். எங்காவது ஒரு துறையைத் தகைக் கப்பல் வந்ததனைத் தமது மூதல் வலையாகக் குடும்பத்துடன் தொடர்பு கொண்டு பசுவதற் காக ரெலிஃபோனாக்கு ஓடுவான். 'மரித்த மகளுக்கு அவளது ஃபோய் ஃபிரண்ட்டுடன் மனஸ்தாபமாம்.. விட்டுப் போய் விட்டான். பிள்ளைகளுக்கு ஆறுதல் சொல்லிவிட்டு வந்திருக்கிறேன்... கருத்தடை மாதிரிகளை பாவிக்கும் முறைகளைப் பிள்ளைகளுக்குச் சொல்லிக் கொடுக்கும் படி மனைவிக் குச் சொல்லி இருக்கிறேன்..' இந்த மாதிரி ஏதாவது குடும்பக் கதைகளைச் சொல்லிக் கொண்டிருப்பான்.

"கமல்... என்ன யோசிக்கிறாய்? என்னோடு வந்தாயென்றால்... வாழ்க்கையின் இனிமையை, அதன் ரகசியங்களைக் கண்டுகொள்வாய். உனது மனைவியைப் போல பல அழகிகளை அங்கே காணலாம்.."

"எனக்கு அதெல்லாம் சரிபட்டுவராது ஈகர்..."

"இது பதைத்தியக் காரத்தனம் கமல்! குடும்பத்திற்காக உழைக்க வந்திருக்கிறாய்..."

உணர்ச்சிகளையெ அடக்கி ஓடுக்கி வருத்தக்காரனாக மாறிவிடாதே!”

“எனக்கு ஒரு வருத்தமும் வராது ஈகர். நீ தான் வருத்தத்தைத் தொற்றிக்கொண்டு வருவாயோ என்று பயமாயிருக்கு! இப்போது மலிவு மூலக் கலெலாம் எயிடஸ் பரவிக் கொண்டு இருப்பது தரெயும் தானே...?”

அதற்கலெலாம் ஈகரிடமிருந்து அலட்சியமான சிரிப்புத் தான் வளெயிரும்.

“இதுதான் உனது பயமா...? நீ அதிகமாகக் கற்பனை செய்து குளம்புகிறாய். அதற்குரிய பாதுகாப்பான முறைகளில் நடந்துகொள்ளும் வழி வகைகள் உண்டு. இதில் ஈடுபடுபவர்கள் தங்களதைத் தொடர்ச்சியாக மெடிக் கல் சிக் அப் செய்து கொள்வார்கள். அவர்களுக்கு எயிடஸ் இல்லையென டொக்டர் கொடுத்து சரேட்டிபிக் கட்டும் அவர்களிடம் உண்டு..”

“தயவு செய்து என்னை வற்புறுத்த வேண்டாம் ஈகர்... நான் வளெயியே வரவில்லை..”

“உனது நிலமையைப் பார்க்கக் கவலையாயிருந்தது. அதுதான் கட்டேட்டேன். மன்னித்துக்கொள்..”

மாலையில் வலெயை முடிந்து அறக்கு வந்தபோது கமலனுக்கு சற்றுக் குதிகலமாயிருந்தது. மனவையின் கடிதத்தை வாசித்து அவளுக்குப் பதில் எழுதவேண்டும் என்ற நினையில் கிடக்கவும் அற்பசுகமே மனத்தைச் சற்று ஆறுதற்படுத்துவதாயிருந்தது. குளித்து பிராத்தனை செய்துவிட்டு வந்து ரீ வியை ஒன்பண்ணி டெக்கில் சினிமா பாடலை ஓடவிட்டான். இந்த நரேத்தில் ரீ விக் கு முன்னால் அமர்ந்து ஏதாவது புத்தகத்தை வாசிப்பது வழக்கம். ரீ வியில் ஒரு கண்புத்தகத்தில் ஒரு கண்ணாகப் பொழுது கழியும். இன்றைக்குப் புத்தகம் தவேப்படாது. மனவையின் கடிதங்களாகையில் எடுத்துதான். மூலில் அவற்றை இலக்க வாரியாக ஃபலெட்டான். மனவை கடிதங்களை இலக்கமிட்டுத் தான் எழுதுவாள். அவற்றை தனியொரு ஃபலெட்டில் கோர்த்து வபைபான். கடலில் நீண்ட பயணம் செய்து மனம் சலிக்கவும் நாட்களில் இந்தக் கடிதங்களை எடுத்து வாசிப்பதுண்டு.

கமலனது கபின் வாசலில் யாரோ நிற்பதுபோல.. அவர்கள் ஓசையின்றி உரையாடும்

அசுகை கட்டேட்டது. மூதலிற் கமலன் அதைப் பொருட்படும் தவில்லை. கடித வாசிப்பில் மிழக்கிக் கொண்டு இருந்தான். உடனடியாக மனவிக் கும்பணம் அனுப்புவது எப்படியென்று உள்ளே யோசனை ஓடிக் கொண்டு இருந்தது. ஆனால் வாசலில் நிற்பவர்கள் அங்கிருந்து விலகிப் போவதற்கான அறிகுறி எதுவும் தன்படாமலிருந்தது. கப்பலில் வலையைச் செய்யும் ஏனையோரும் அந்கேமாக வளையே போய் விட்டார்கள். இது யாராக இருக்கும்?

கமலநாதன் எழுந்து வாசலுக்கு வந்தான். அங்கே ஜொனி ஒரு பெண்ணுடன் பசிக்கொண்டு இருந்தான். ஜொனி வழமையாகக் கப்பல் பரேத் பண்ணப்பட்டதும், கப்பற் தொழிலாளர்களாகக் குத்தவேயான பொருட்களைச் சபளபண்ணுவதற்கு வரும் ஆள்.. ஒரு ஏஜன்ட் டைப் போல. ருத் பஸேட், சவேிங் கிறீம், சம்பி, குளிர் காலஸ் வட்டை போன்ற சிறு சிறு பொருட்களை விற்பனை செய்வான். கையடக்க ரெலிஃப்டோனுடன் அன்றாடம் கப்பலுக்கு வந்து தொழிலாளர்கள் தங்களது குடும்பத்துடன் தொடர்புகொள்வதற்கு உதவ்வது போன்ற 'சகல்' சவேகையையும் செய்பவன். இப்போது ஒரு பெண்ணுடன் வந்து நிற்கிறான். யாராக் காக?

சின்ற மூறகை கப்பல் இந்தப் போர்ட்டுக்கு வந்தபோது கப்பின் மூதற் கொண்டு ஓவ்வொரு அறகைகளிலும் அழகுப் பெண்கள்! டனையிங் மசேகைக்கு போனால் அங்கேயும் அவர்கள் இவர்களை அணைத்தபடி...! அல்லது இவர்கள் அவர்களை அணைத்தபடி! கப்பினிடம் இதுபற்றிப் பிரஸ்தாபித்தால் எப்போதும் அவரது பதில் இந்த ஸ்டலெறித்தான் வந்தது, 'கப்பல் வாழ்க்கையில் இதில்லாம் சகஜம்பா..! கடலில் அலந்தது வருபவர்கள் ரிலாக்ஸாகச் சில நாட்களைக் கழிக்கத்தானே வேண்டும்?'

ஜொனி யாரையாவது தட்டி வந்திருக்கக்கூடும்.. போய் விடுவான் என எண்ணிக் கொண்டு திரும்ப வந்து அமர்ந்திருந்தான் கமலன். ஆனால் அவர்களது உரையாடல் அவனது கவனத்தையே க்கும் படியாக இன்னும் சற்று உரத்துக் கட்டேட்டது. எழுந்து வாசலுக்கு வந்தான். "யாரையாவது பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறீர்களா?"

"யஸே... தரேட் இன் ஜினியரை"

தரேட் இன் ஜினியரென்டால் ராகவனாயிருக்காமோ? ராகவன் மூதல் மூறையாகக் கப்பலில் வலையைக் குச்சுந் தவன். அண்மையிற்தான் திரும்பணமானவன். கப்பற் காரரின் கதையைக் கட்டும் சற்று பரவசமடைந்தவன் போலக் காணப்பட்டான். அவனுக்கு படித்துப் படித்துச் சொன்ன புத்திமதிகளையெல்லாம் அசட்டை செய்து விட்டானோ? 'தம்பி... காசு சம்பாதிக்க வந்து.. கடசையா எயிட்ஸ் சை சம்பாதித்துக் கொண்டு போகக்கூடாது. வலு கவனமாயிருக்க வேண்டும்'

‘சரி அண்ணை...’ நல்ல பிள்ளையைப் போலக் கட்டெடுக்கொண்டிருப்பான். அதிகம் பசேமாட்டான். ஆள் அமுசடக்கிக் கள்ளனாயிருப்பானோ? அவனது அறையிற் போய்ச் சிகெப்பண்ணிப் பார்க்கவணேட்டும்.

அல்லது.., தரேட்டின் ஜினியராக பாகிஸ்தானைச் சேர்ந்த ஒருவனும் இருக்கிறான். இது அவனுடைய வலையாகத் தானிருக்கும். ஜொனியிடமே கட்டெடுப்பார்க்கலாம். கமலன் இருக்கையை விட்டு எழுந்தான். பிறகு ‘எனக்கேன் இவ்வளவு கரிசனை?’ என்ற எண்ணம் வந்தது. ‘யாரும் யாரோடும் போகட்டும்’ எனத் தனக்குத்தானே கபறியவாறு அமர்ந்தான். தான் கொஞ்சம் கலவரமடக்கிறேனோ என்று தோன்றியது கமலனுக்கு. சற்று நேரத்தில் ஜொனி கதவை மெல்லத் தட்ட, கவனம் திரும்பியது. ரீ வியபைப் பார்த்தவாறு, “இன்டியன்ஃபிலிம்?” எனக் கட்டெட்டான் ஜொனி.

“யேஸ்...பாட்டுக்கள்!”

“நாங்களும் பார்க்கலாமா?” கட்டெட்டவாறே ஜொனி உள் நுழைந்தான். ‘சரி... உள்ளே வரலாம்’ எனும் பதில்கபிட அவனுக்குத் தவேபைப் படவில்லைப் போலிருந்தது. அந்தப் பண்ணை அவனதைத் தொடர்ந்து உள்ளே வந்தாள்.

“வெரி நைஸ்!..” ஜொனி ரீ வியில் ஓடும் படத்தபைப் புகழ்ந்தபபி கதிரயை இழுத்துப் போட்டு அமர்ந்தான்.

மணை அழகபைப் பிபித்துக் காட்டும் உடலிருக்க உடையுடன் அவள் தோன்றினாள். சின்னஞ்சிறு பண்ணை. கண்களில் மிரட்சி தெரிந்தது. ஒரு புதிய ஆளிடம் அறிமுகமாகும் தயக்கமும் அதனால் மெளனமும் அவளிடம் தோன்றியிருந்தது. இருக்க இன்னொரு கதிரயை நின்றுகொண்டிருப்பதை உணர்ந்துகொள்ள கமலனுக்குச் சற்று நேரம் பிபித்தது. உள்ளே, படுக்கையைறையில் ஒரு கதிரை இருந்தது. அதை எடுத்துவந்து அவளாக் காகப் போட்டான். அதில் அவள் நன்றியுடன் அமர்ந்துகொண்டாள். அதைக் கண்கள் சொல்லின. அவள், தனக்குள்ளே ஒரு பதற்றத்தையும் கொண்டிருப்பது கமலனுக்கு விளங்கக் கபியதாயிருந்தது. புதியவளோ? வற்புறுத்திக் கபிட்டிவந்திருப்பானோ?

ஜொனி ஒரு சிகரட்டபைப் புகதைத் தவாறு அவளாக்கும் நீட்டினான். தன் மெல்லிய

விரல்களினிடுக்கில் சிகரட்டை எடுத்து இத்தழ்களிடையில் வதைத்துப் பற்றுவதைத் தாள். கமலன் அவசரமாக ஆஸ்ட்றயேவை எடுத்துவந்து அவர்கள் முன் வதைத்தான். கமலனுக்கு ஜொனி சிகரட்டை நீட்ட, “நோ...தாங்ஸ்..” என்றான். கமலன் புகைப்பதில்லை. சிகரட்புகைமணம் அவனுக்குப் பிடிக்காது. கப்பலில் மற்றவர்களுக்கு அது திரியுமாகையால், யாரும் அவனது அறையுட்புகைப்பதில்லை. புதியவர்கள் யாராவது வந்து புகைக்கத் தொடங்கினால் அதைத் தடுப்பது இங்கிதமற்றதாயிருக்குமெனத் தடுக்கமாட்டான். அவர்கள் போனதும் ஆஸ்ட்றயேவை வளையே கொட்டிக் கழுவிவிடுவான்.

அவள் மெளனமாயிருந்தாள். ஜொனி மட்டும் எதையாவது பசீக்கொண்டிருந்தான். பின்னர் சட்டென எழுந்தான்.

“இவள் இங்கயே இருக்கட்டும்! எனக்கு வறொரு அவசர வேலை உள்ளது... ஓர் மணித்தியாலத்தில் எப்படியாவது வந்து விடுவனே! ஆட்சேபனையில்லையே?”

கமலநாதன் தனக்கு அது பற்றி ஏதாவது ஆட்சேபனை உள்ளதா, இல்லையா எனத் தீர்மானிக்க முன்னரே ஜொனி வளையேறிப் போனான். தனக்கு ஆட்சேபனை இருக்குமாயினும் அவன் அதைப் பொருட்படுத்தியிருக்கமாட்டான் என்றே தோன்றியது. இந்தப் பெண் ரீ வியில் ஓடும் படத்தை வதைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தாள். தன்னைப் பார்ப்பதை அவள் தவிர்த்துக்கொள்கிறாளோ எனக் கமலன் எண்ணினான். ஏன்? வடிக்படுகிறாளா?

தன் அறையைக் குள் வந்திருப்பவளோடும் தானும் பசோமலே இருப்பது சரியா என கமலனுக்குச் சங்கடமாயிருந்தது. தான் பசீனாற்றானே அவளும் பசேவாளர்?

“ஏதாவது குடிக் கிர் ங்களா?”

சட்டெனக் கட்டை களே வியில், அவள் தடுமாற்றமடந்து பின்னர் தலையைசதைத்தாள். அந்தமாதிரியான தலையைசவைக்கு என்ன அர்த்தம் என்றும் கமலனுக்குப் புரியவில்லை. ஏதோ புரிந்தகொண்டவன்போலக் கட்டை..

“என்ன வணேட்டும்?”

அவள் பதில் சொல்ல முயன்றும், பின் மழுப்பிச் சிரித்தாள். ஆங்கிலத்தில் சரியாகப் பசேத் தரையாது கபிச சப படுவதுபோலிருந்தது. ஒரு கோக்கா கோலாவை அவள் முன் எடுத்து வைத்தான். இவளுக்கு எத்தனை வயதிராக்கம்? தன் வயதில் அரைவாசியாவது இராக்கமா என யோசித்தான்.

ஈசர் சொன்னது ஞாபத்துக்கு வந்தது. 'யூனிவர்சிட்டியில் படிக்கும் பெண்கள் கபிட இங்கே இந்தத் தொழிலில் ஈடுபட்டிருக்கிறார்கள்... அவர்களுக்குப் படிப்பதற்கு பணம் தவேபைப் படுகிறது' கப்பலுக்கு வந்த பெண்களில் ஒருத்தி ஓர் களே விக் கொத்தை கப்பற் தொழிலாளர்களிடம் கொடுத்து இருந்தாள் 'மணம் முடித்த ஆண்கள் வறூ பெண்களை நாடுவதற்கான காரணம்' எனும் பொருள் பற்றி அவள் மறே கொள்ளும் யூனிவர்சிட்டி ஆய்வுகான தகவல்களைத் திரட்டுவதற்காகத் தரப்பட்ட களே விக் கொத்து அது. அதில் 'பொழுது போக்கிற் காகவா? தனிமையா, பிரிவூத் துயரமா? மனக்கசப்பா? மனம் ஒத்துப் போகாமையா? வயது வித்தியாச பிரச்சினையா? பார்ட்னரூக்கு நோய் காரணமாகவா? புதிய தடேலுக்காகவா? உல்லாசத்திற் காகவா? திருப்திக்காகவா?' இப்படிப் பல களே விகள் கடைக்கப்பட்டிருந்தன.

இவளும் கல்லூரியிலோ, யூனிவர்சிட்டியிலோ படிக்கிற பெண்ணாக இராக்காமோ? இந்தப் பெண்களின் வாழ்க்கை இப்படியே சீ ரழிந்துபோய் விடாமோ எனக் கவலையாயிருந்தது. இது பற்றி அவர்களுக்கு எவ்விதப் பிரக்ஞையும் இராக்காதா?

"இதயெல்லாம் பெரிதாக அலட்டிக்கொள்ளாமல் வாழ்க்கையின் ஒரு பகுதியாக எடுத்துக்கொண்டாற் சரி..." ஈசரின் இந்தக் கருத்து சரியானதா என கமலனுக்குத் தெரியவில்லை. ஆனால் இந்தப் பெண்களைப் பார்க்க ஒருவித அனுதாபமே ஏற்படுகிறது. அவளுடன் ஏதாவது பசேவணேட்டும் போல கமலனுக்கு ஆர்வம் எழுந்தது. கபிச சமாயுமிருந்தது. அவளுக்கு ஆங்கிலத்திற் பசேவது கஷ்டமாயிருக்கிறதுபோலும். அதனாற் தான் மெளனமாயிருக்கிறாள். எனினும் கபிச பாயையையும் சரேத்து ஒருவாறு சமாளித்துவிடலாம். தானாகத் தான் பசேசை ஆரம்பிக்கவணேட்டும். என்ன பசேவது?

பெயர் என்ன என்று கடைக்கலாமா? படிக்கிறாயா? ஏன் இந்தத் தொழிலுக்கு வந்தாய்?

இதெல்லாம் அவளுக்கு முட்டாள்தனமாய்த் தோன்றலாம். ரீ வியை பார்த்துக்கொண்டிருந்த அல்லது பார்ப்பதுபோல பாவனை செய்துகொண்டிருந்த அந்தப் பெண் கமலனின் பக்கம் திரும்பிப் புன்னகைத்தாள். அப்போதுதான் கமலனுக்கு, தான் சற்று நேரமாக அவளையே பார்த்துக்கொண்டிருக்கிறேன் என்பதும் அதை அவளும் கவனித்துவிட்டாள் என்பதும் உணர்விற்துட்டியது.

ஓர் மணித் தியாலத்தில் வருவதாகக் கபரிச் சினெற ஜொனி இன்னும் வரவில்லை. ஓரறதைத் தனிமையில் இருந்துகொண்டு ஒருவருக்கொருவர் பசோமலிருப்பது வடிக்கையாகவும் சற்று அசௌகரியமாகவும் இருந்தது. ஜொனி இனிமலே வந்து இவளை எங்கு கொண்டுவரே? கப்பல்களிலுள்ள சில முரட்டுத்தனமான மனிதப்பிசாசுகளை நினதைத் துப்பார்த்தான் கமலன். அப்படியானவர்களின் கைகளில் இந்தக் கோழிக்குஞ்சுகைக் கொண்டுவரே? அல்லது அவளை இங்கிருந்து கட்டிப்போக வராமலே விட்டுவிடுவானோ? இது ஈகரின் மறமுகமான திட்டமாய்க் கட்ட இருக்கலாம்.

இன்றைய இரவு இவள் இங்கே இந்த அறையிற்தான் தங்குவாளா?

ஜொனி மிகவும் தாமதமாகத்தான் வந்தான். மன்னிப்புக் கேட்டவாறு கபினுக்குள் நுழைந்தான். அவளையும் கமலநாதனையும் மாறி மாறிப் பார்த்தான். சிரித்தான். பின்னர் கேட்டான், “இவள் எப்படி?”

“இவள் மிக அழகாயிருக்கிறாள்... நல்ல பெண்”

“உனக்கு இவள் வணைமா..? இன்றைய இரவுக்கு?”

கமலநாதன் அந்தப் பெண்ணைப் பார்த்தான். தனது புதிலை அறிவதற்கு அவளிடத்தில் ஆர்வம் தோன்றியதுபோல அவள் முகத்தில் ஒரு மாற்றம் வந்தது.

“இல்லை! வண்டாம்! எனக்கு என் மனைவி இருக்கிறாள்!”

“அவள் இங்கே இல்லையே!”

“இல்லை! இங்கேதான் இருக்கிறாள்...!”— கமலன் சினிமாப்பட ஸ்டலையில் தனது நுஞ்சதைத் தொடலுக் காட்டினான்.

Written by - சூதாராஜ் -

Wednesday, 03 September 2014 18:56 - Last Updated Wednesday, 03 September 2014 19:00

அந்தப் பணை இரூக்கையை விட்டு எழுந்தான். உள்ளே வந்தபோதிரூந்த மலர்ச்சியை ஓர் இரூட்டு வந்து மறதை ததுபோல முகம் மாறியது. தான் அல்லது தனது அழகு அவமதிக்கப்பட்டுவிட்டதாக அவள் கருதியிருப்பாளோ என்ற கவலை கமலனுக்கு ஏற்பட்டது.

அவளை அழைத்துக் கொண்டு ஜொனி வளையறேனான்.

மனவையின் கடிதத்தைக் கையில் எடுத்தான் கமலன்.. அவளுக்கு எழுதவேண்டும்.

rajsiva50@gmail.com